

Blanche en Cab Calloway

Blanche en Cab Calloway Swing Masters

Directe aanleiding tot het schrijven van dit artikel, is de krantenpublicatie in het begin van de jaren negentig van de vorige eeuw, waarop we een jonge president Clinton met zijn vrouw Hillary afgebeeld zien met een breeduit lachende Cab Calloway, die zojuist de Medal of Fine Arts

Cab Calloway

geeft de lezers van de Hot News de gelegenheid om eens kennis te maken met het turbulente leven van beide getalenteerde swing/jazz artiesten.

De familie Calloway was een typische 'Middle Class'-familie. Vader Cabell Calloway, in 1898 leraar aan de Lincoln University, werkte ook nog als makelaar. Moeder Martha Reed, lerares aan Morgan State College, was ook kerk organiste en daar zouden de muzikale talenten van

Blanche Calloway

hun kinderen wel vandaan komen. Blanche werd geboren in 1901 en zes jaar later werd in Rochester, New York, Cab geboren. Later zou er nog een zoon, Elmer, het levenslicht zien. Blanche en Cab groeiden op in West Baltimore's Sugar Hill, waar hun muzikale talenten werden ontdekt; zij kregen muzieklessen om zich verder te ontwikkelen. Blanche was de eerste die, tegen de wil van haar moeder, de showbusiness in ging en haar talenten als zangeres zou waarmaken. Cab heeft altijd gezegd, dat hij door zijn zuster ook in het vak terecht is gekomen. Blanche zong al bij een Big Band, terwijl Cab nog in de schoolbanken zat, maar na zijn afstuderen ging hij samen met zijn zuster optreden in de zwarte theaterproductie 'Plantation Days'. Zijn vader heeft nog geprobeerd om

uitgereikt had gekregen. Cab Calloway kreeg deze onderscheiding voor zijn gehele oeuvre, dat meer dan zestig jaar besloeg. De krantenfoto die ik heb, is in zwart/wit, maar na enig surfen op het internet kwam er toch nog een prachtige kleurenfoto op de proppen, waarop we het drietal breeduit lachend zien - geflankeerd door een geüniformeerde marinier- en het uitstekend naar 'den' zin heeft!! De verkiezingsstrijd tussen Hillary en Trump (nu), deed mij weer aan die foto denken. Ik ben ik wat gegevens over Cab en zijn zuster Blanche gaan verzamelen en het

Cab van het showbizz-vak af te houden, maar het bloed gaat waar het niet gaan kan. Hij kwam bij een band terecht, 'The Alabamians' en ontwikkelde zijn talenten als showman, zanger en drummer. Hij speelde in Sunset Cafe en Club Berlin, ontmoette daar Louis Armstrong en die leerde hem de trucjes van het 'scat' zingen. Het noodleidende orkest 'The Missouriians', een uitstekend orkest met een bezetting van grote talenten, zocht in 1930 een nieuwe frontman. Cab werd aangezocht en binnen de kortste tijd werd het omgedoopt in Cab Calloway and his Orchestra. Cab en zijn band volgden in 1931 Duke Ellington op in de Cotton Club en gingen spelen onder de paraplu van de Irving Mills organisatie, die ook Ellington en Mills Blue Rhythm Band onder zijn hoede had. Cab Calloway bewees, dat hij zich met zijn orkest kon meten aan de andere bands; wisselde met hen in de Cotton Club en werd een van de huisorkesten. Cab ging in 1931 ook de platenstudio in en nam zijn beroemdste song 'Minnie the Moocher' op. Radio was de volgende stap tot landelijke bekendheid. Hij trad op in de wekelijkste show voor NBC vanuit de Cottonclub en in de radioshow van Walter Winchell, met Bing Crosby in zijn show in de Paramount Theatre in New York. Het resultaat hiervan was, dat hij met Duke Ellington de kleurbarrière doorbrak, die de meeste radiozenders nog hadden. Ook bij de film komen we Cab Calloway en zijn orkest tegen. In de productie 'The Big Broadcast' (1931), een film waarin Bing Crosby een belangrijke rol speelt – en - te laat is, horen we de regisseur zeggen: "dan maar eerst Cab Calloway met 'Minnie the Moocher'". In de leuke tekenfilmpjes van Betty Boop wordt niet alleen zijn atletische optreden op beeld weergegeven, maar horen we ook nog zijn stem: o.a. 'The Old Man from the Mountaintain' en 'St. James Infirmary Blues'. Als gevolg van zijn vocale uitpattingen in zijn songs kreeg hij snel de bijnaam 'Hi-Di-Ho Man', zijn acrobatische toeren als orkestleider en vertolker van 'Reefer'-songs deed zijn populariteit tot grote hoogte stijgen en kon hij zich met alle groten van die tijd meten.

The swinging thirties

Nadat Blanche in 1931 ging werken bij het orkest van Andy Kirk en in 1931 met haar Joy Boys 14 kantjes opnam voor het RCA Victor label (later heruitgebracht op lp voor het Harlequin label 'Harlequin/2057'), liet ze horen een uitstekende bigband vocaliste te zijn. Vermeld mag worden, dat in de bezetting van haar 'Joy Boys', op deze opnamen tenor saxofonist Ben Webster meespeelt. ('Ome Ben' woonde in de jaren zestig van de vorige eeuw in de Jordaan in Amsterdam). Cab daarentegen, ging voor concurrent Brunswick de platenstudio in en nam zijn grootste successen op, daarna volgden een keur aan platenlabels waar hij de komende jaren opnamen voor ging maken (Banner, Cameo, Conquerer, Perfect, Mellotone, etc.); hij kwam zelfs nog een jaartje bij RCA Victor terecht, waarna in 1936 weer bij Brunswick. Toen hij in die periode met de Irving Mills Agency een kontrakt sloot ging hij weer met Variety in zee, totdat die - als gevolg van de Grote Depressie - moest stoppen. Het optreden van Cab in de clubs van de USA was altijd een aaneenschakeling van acrobatische toeren, scat singing en een ongekende mimiek tijdens zijn vocale uitpattingen. Het is op het internet nog steeds te zien en wij kunnen ons voorstellen, dat het in die tijd een pure sensatie was, aljd onberispelijk gekleed in zwarte of witte smokings en zijn colgate-smile altijd paraat!! Zijn danspassen waren een rechstreekse voorloper van de 'Moon Walk', later door Michael Jackson beroemd geworden, maar volgens Cab noemden zij dat toen 'The Buzz'. Ze zijn te zien in de Paramount film 'International House'. Hollywood was de volgende stap en met Al Jolson maakte hij in 1936 de rolprent 'The Singing Kid', waarin we ook zijn orkest in The Cotton Club en de Cotton Club Dancers zien en horen spelen. Vermeld moet worden, dat Blanche de later beroemde Ben Webster in haar orkest had. Hij speelde ook bij Cab in de trompetsectie, evenals de later beroemd geworden 'Modernist' Dizzy Gillespie, die in 1941 wegens onbetamelijk gedrag door Cab werd ontslagen en hem (Cab)in zijn kwaadheid nog in zijn been stak. Blanche Calloway ging in 1935 nog met haar orkest de Vocalion platenstudio in en nam daar nog enkele kantjes op, maar aan het eind van de jaren dertig liet ook bij haar de Grote Depressie , waaronder de USA gebukt ging, zich gelden en moest ze haar orkest ontbinden. Zij ging in 1940 werken als nachtclubmanager en werd in 1960 nog directeur van een radio station in Florida; zij overleed in Baltimore op 16 december 1978.

Cab ging onvermoeid voort en speelde in 1943 een belangrijke rol in de bekende film 'Stormy Weather', de film was de eerste die een volledige zwarte rolbezetting had. In 1944 verscheen de 'New Cab Calloway's Hepsters Dictionary Language of Jive' en in 1947 nam de band in de film 'Hi-Di-Ho' een volledige zwarte productie op, waarin ook de cartoons 'Porky at the Trocadero' en 'Swooner Crooner' speelden. Het orkest had ook zijn eigen basket-ball team met als spelers Milt Hinton, Leon 'Chu' Berry en Dizzy Gillespie. Eind jaren veertig was het over en uit, hij moest zijn orkest ontbinden.

Cab Calloway on the Run

Gedurende de jaren veertig woonde Calloway met zijn vrouw Zulme 'Nuffie' en familie in Long Beach op de South Side van Long Island op de grens met Lido Beach. Het gezin verhuisde in de jaren vijftig naar Westchester County, New York. In Greenburgh N.Y. zorgde het echtpaar voor de opvoeding van de drie jongste van hun vijf dochters. Cab speelde een belangrijke rol in een aantal films en theater producties, o.a. 'Sporting Life' en de Gershwin opera 'Porgy and Bess', met William Warfield en Leontyne Price. Een andere rol was die van 'Yeller' in de Cincinnati Kid met Steve McQueen. Maart 1967 zien we Cab Calloway in de Ed Sullivan Show en naast Pearl Bailey had hij een rol in de musical 'Hello Dolly'. In 1976 verscheen zijn autobiografie 'Minnie the Moocher and Me', inclusief de complete Hepsters Discografie. Zijn come-back was in 1980 in de film 'The Blues Brothers' en had hij een rol in de televisieserie Sesame Street. Cab Calloway was de inspirator voor het museum in Coppin State (Baltimore-Maryland). Filmster en televisieberoemdheid Bill Cosby hielp bij het in stand houden van The New School for Social Research in Manhattan. In 1985 stond hij weer voor een orkest in The Ritz London Hotel, een 60 minuten durende film werd opgenomen door de BBC onder de titel, The Cotton Club comes to the Ritz en in 1986 trad hij op, als jurylid, tijdens World Wrestling Entertainment 'Wrestle Mania-2'. Calloway was de hoofdattractie tijdens de opening van een gala-ball voor 4000 genodigden in het Rosewood Hotel in Dallas. In 1990 was hij het onderwerp van Janet Jackson's 1930 music video 'Alright'. In het Verenigd Koninkrijk zien we Cab in diverse televisiereclames voor Hula Hoops snacks. Cab Calloway was bijzonder in zijn sas met de opening van Cab Calloway School of the Arts, die in 1994 geopend werd. Hij was vereerd met de verschillende onderscheidingen, die hij kreeg van de Universiteit van Rochester - doctor of fine Arts - in 1993 en in hetzelfde jaar de National Medal of Fine Arts, uitgereikt door President Clinton. Op 12 juni 1994 kreeg hij een hersenbloeding en overleed vijf maanden later op 18 november 1994.

Wim Keller

Ontmoeting Cab Calloway met Bill Clinton.